

hvor udviklingen af vindkraft er en sådan succesrig erfaring; røgrensning er en anden.

I Det Radikale Venstre er vi som sagt tilfredse med, at det er lykkedes at få en bred aftale i stand på elområdet, fordi det giver stabile retningslinjer for alle de aktører, der skal forvalte og leve med reglerne.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Det Radikale Venstre er jo vældig optaget af CO₂-målsætningen. På den baggrund synes jeg, det må være interessant at høre, når vi ved, at det borgerlige Danmark – jeg ved ikke, om Det Radikale Venstre vil høre til dem også i den her sammenhæng – er indstillet på at føre en såkaldt international linje, og at der skal handles mere med CO₂-kvoter, hvordan Det Radikale Venstre står i den diskussion. Hvor meget skal ordnes gennem en national indsats, og hvor meget skal kunne tørres af på andre? Det er det ene.

Det andet er: Hvis nu de her CO₂-kvoter bliver overskredet og CO₂-målene bliver overskredet, hvad vil Det Radikale Venstre så gøre? Vi har jo netop fået slået fast i dag, at der skal kunne handles, der skal kunne eksporteres, der skal kunne produceres, og man skal underminere de smukke mål, som fru Dorit Myltoft talte om. Det er jo meningen med elreformen.

(Kort bemærkning).

Dorit Myltoft (RV):

Til hr. Søren Kolstrup vil jeg sige, at for Det Radikale Venstre er CO₂-målsætningen én, vi holder fast i, altså den, vi har fra »Energilignen 21«.

CO₂-kvoterne, som nu bliver indført her i Danmark, er det instrument, vi forhåbentlig kan få udviklet til at gælde også internationalt. Det er det ikke for nærværende, men vi vil bruge erfaringerne, som vi får nationalt, til at indføre det internationalt også.

Med hensyn til spørgsmålet om overskridelser mener vi, at afgiften – eller bøden, hvad man nu kalder den – er med til at forhindre, at der sker overskridelser. Hvis det sker, hvad vi altså ikke regner med, hvad vi ikke håber på, er vi fortsat med ved forhandlingsbordet for at finde nye virkemidler til at sikre CO₂-målsætningen.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg skal blot konstatere, at det er vigtigt, at der bliver sagt, at man er indstillet på at finde nye virkemidler, hvis det her ikke virker, og jeg skal love fru Dorit Myltoft, at så er Enhedslisten også interesseret i at diskutere nye virkemidler.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Søren Kolstrup som ordfører.

Søren Kolstrup (EL):

Den radikale ordfører har tidligere karakteriseret den elreform, vi nu diskuterer, som liberal og grøn. Det mener jeg er en korrekt karakteristik, hvis man er noget mere præcis og siger, at det er en liberalistisk reform, og så har den en grøn legitimering, ja. Den tilstræber hundrede procents markedsåbning, og så skal der selvfølgelig altid, når man laver et meget fundamentalt nybrud, finde nogle retfærdiggørelser sted, og det gælder jo især for de partier, som hævder gerne at ville føre en såkaldt grøn linje.

Men ellers må vi konstatere, at det her har været en sejr primært for Venstre. Venstre rykker frem. Det har vi oplevet på andre områder, f.eks. inden for efterlønnen. Nu er det så også kommet til miljøområdet og energiområdet, hvor det er Venstre, der rykker tættere på at bestemme præmisserne for debatten i Danmark.

Jeg må konstatere, at det her er et eklatant nederlag for de grønne kræfter. Vi, der har vundet et grønt flertal og også har kunnet konstatere i sommeren 1998, at energiministeren lagde ud med nogle betragtninger, som jeg mener pegede hen imod, at der skulle skabes et grønt flertal, har lidt nederlag. Jeg må konstatere, at da man i efteråret 1998 kunne konstatere nogle fællesnævner mellem Enhedslisten, SF, Socialdemokratiet og De Radikale, måske en gang imellem også med de kristelige på vognen, ja, men da var der overkommelige forskelle, og da kunne man have realiseret et stærkt udspil, der havde budt nyliberalismen trods. Således skulle det ikke gå. Nu har vi fået et resultat, der hedder hundrede procents markedsåbning. Det er et nederlag for energibevegelsen. Det er et nederlag for 25 års arbejde.

Man kan dertil sige: Jamen vi har da fået nogle nye styringsinstrumenter. Altså, først slår man alt porcelænet i stykker, og derefter klinker man et par kopper. Og så kalder man en sort reform for en grøn reform, og grønne og sorte er sammen i uskøn forening.